Ο Αποστόλης (Τόλιας) των Εξαρχείων

Νίκος Κουφόπουλος

Κάθε δεύτερη Κυριακή, εδώ στη Βαβυλωνία,
νέα έχουμε για εσάς, έμμετρα και ίσως… αστεία(?)

Ελατε πιο κοντα, και καντε λιγο ησυχια.
Θα σας πω σημερα του Τόλια την ιστορια.
Δεν εχει αιμα, δρακους. Δεν εχει πυργους και καστρα.
Στους νομους όμως και στον καθωσπρεπισμό, εκανε χαλαστρα.

Παπατζής

-Εδώ κυριε. Αυτό το χαρτι χανει. Κι αυτό χανει. Αυτό κερδιζει.
Οι δυο ρηγάδες χανουν. Ο άσσος κερδιζει.
Ενας αβανταδορος(1), εκει διπλα τριγυριζει.
Μιλαει στο θυμα(2): -Βαλε φιλε. Πως είναι εξυπνος νομιζει,
μα θα του τα παρεις. Ο κοπος αξιζει.
Τοτε πεταγεται ξαφνικα ένα… κυρίζι(3):
-Φιλε είναι φτιαχτό. Θα στα παρουν. Κατι εδώ μου… μυριζει.
Πεταγονται δυο αλλοι αβανταδοροι: Ο κυριος θα κανει ό,τι νομιζει.
Κανε μας τη χαρη κυριε, και τραβα στο μπακαλη… να παρεις ρυζι.

Και τοτε: «Αστο», ακουγεται από τον τσιλιαδορο(4), μια φωνη.
Σκορπιζουν ολοι στη στιγμη.
Πλακωσαν μπατσοι στη γωνια.
Παλι μεσα; Είναι ρε φιλε αμαρτια…

Τον ανεβασαμε τον Αποστολη στο Νοζοτρος, στο παλκο.
Με ένα μπαγλαμαδακι εγω επαιζα κατι από Μαρκο.
Μπιγκ Μπαγκ το λεγαμε. Θεατρικο. Θα θυμουνται καποιοι παλιοι.
Ο Αποστολης, μαγκας, εκανε επι σκηνης τον παπατζη.
Σεμνος παντοτε αλλα γουσταρε τη φαση πολύ.
Μας εδειχνε απλα, τι του ειχε μαθει η δικια του η ζωη…

Ναυτικός-Χρυσοχόος

Θεατρικό μονόπρακτο
Τόπος: Πλατεία Κοτζιά
Χρονος: Αρχες δεκαετιας ογδοντα
Σενάριο-σκηνοθεσια: Τόλιας
Διανομη: Ναυτικος-Τολιας, Χρυσοχοος- Καποιος δικος του.

Ο Αποστολης, φορώντας ένα ναυτικο καπελακι,
και ένα αναλογο κοστουμακι,
κραταει στα χεριa αλυσίδα χρυση,
και φωναζοντας δυνατα κανει ότι απομακρυνεται από εκει:
-Ρε τον απατεωνα τον χρυσοχοο. Παει να με φαει.
Τζαμπα θελει ο κερατας την αλυσιδα να μου παρει.
Εικοσι δυο καρατια. Με καταλαβε αναγκη μεγαλη πως εχω.
Τον παλιανθρωπο. Πρεπει να προσεχω.

Μπαινει στη… σκηνη ο χρυσοχοος:
-Ρε πατριωτη ελα εδώ. Θα τα βρουμε. Γυρνα πισω.
Κι εγω εχω οικογενεια να ζησω.
Ενταξει, βαζω πεντε χιλιαρικα ακομα. Άλλο δεν παει.
Να μεινει κατι και για μενα. Να παρω ψωμι στο παιδι να φαει.

Τολιας:
-Φιλε, η αλυσιδα που εχω κανει χιλιαδες εκατο,
θελεις να στην δωσω τριαντα χιλιαδες? Κλεψια είναι αυτό.
[Η αλυσιδα εν τω μεταξυ κοστιζει…δραχμες εκατο.
Τσιμπαει το θυμα, ο «συμφεροντολογος». Το κολπο είναι καλο].

Συμφεροντολογος:
-Φιλε να την δω την αλυσιδα. Ποσα θελεις να την παρω εγω.

Τολιας:
-Αγαπητε μου, με τιποτα κατω από εξηντα. Μιλαμε για ατοφιο χρυσο.

Χρυσοχοος:
-Όχι και εξηντα. Σαραντα χιλιαδες σου δινω τωρα εγω.

Συμφεροντολογος:
-Φιλε, να σου δωσω πενηντα χιλιαδες. Τοσα μονο μπορω.

Τολιας:
-Φιλε να την παρεις. Σε συμπαθησα. Γι΄αυτό.
Και δεν θελω να την δωσω σε αυτό τον βρωμερο.
Εχω αναγκη, μεγαλη. Εχω να μπαρκαρω πολύ καιρο.
Παρ΄την και να με θυμασαι. Να κανεις για μενα κανα σταυρο.

[Το κολπο, πιανει παντα ειπαμε, αρκει να είναι καλο…].

Στις παρεες τις «κακες», από μικρο παιδι.
Στα εικοσι, τον πιασαν πρωτη φορα για μια κλοπη.
Σε καποιον καποτε, ειχε μιλησει για κατι μεσα… «δυσκολο πολύ».
Ας το αφησουμε ομως. Δεν είναι τωρα η στιγμη.
Να διαβαζει δεν ηξερε. Ουτε και φυσικα… γραφη.
Την αξιοπρεπεια όμως γνωριζε βαθειά. Και την τιμη.
Φτωοχοδιαβολος, όπως συνήθιζαν να λενε πιο παλια.
Μα την τεχνη του την εμαθε, και την εκανε καλα.

Αράχνη

Μικρου μηκους ταινια
Σκηνοθεσια-πρωταγωνιστης: Τολιας
Τοποθεσια: Τραινο Αθηνα-Θεσσαλονικη, βραδινό.

Η αραχνη τσιμπαει τα θυματα της, και τα ναρκωνει.
Επειτα, με την ησυχια της τα… σκοτωνει.
Ο Αποστολης ομως ηταν… ευγενης.
Απο τα χεριa του δεν υπεστη σωματικη βια ποτε κανεις.

(Εκτος απο μια φορα, οταν ειχε βγει απο μια φυλακη,
που ένα δεσμοφυλακα ειδε καπου στο δρομο ενα πρωι.
Ειχε μαζι του για αλλη δουλεια ενα μακρυ λοστο.
Τον επιασε γερα με το χερι το αριστερο.
Του τον κατεβασε με μισος στο κεφαλι.
Τον ειχε βασανισει μεσα ο καριολης. Παλι και παλι).

Τραινο λοιπον, Αθηνα-Θεσσαλονικη. Συνηθως βραδινο.

Εντοπιζει με εμπειρια το θυμα. Μονοι στο βαγονι. Ευκολο αυτο.
Ο Αποστολης ντυμενος με ρουχα καλα και καθαρα.
Ζηταει την αδεια να καθισει διπλα. Ολα καλα.
Μετα απο λιγο, αρχιζει την κουβεντα δειλα-δειλα:
-Στην θεσσαλονικη, του λεει, παω. Για καποια δουλεια.
Εσυ φιλε? Απο που εισαι? Πού πας? Εχεις οκογενεια, παιδια?

Τι ομαδα εισαι? Εγω ειμαι Παναιτωλικος.
Εσυ τι εισαι? Α, μια χαρα. Ολυμπιακος.
Μετα από καποια ωρα: -Νυσταξα, παω να παρω ενα καφεδακι.
Να σου παρω κι εσενα ενα? Σκετο ή με ζαχαρη λιγακι?
Φευγει ο Αποστολης, στο μπαρ του τραινου για καφε παει.
Μετα στην τουαλετα. Τρια υπνοστεντον. Στον "φιλο" του γυρναει.
Στον επομενο σταθμο ο Αποστολης κατεβαινει.
Ο "φιλος" του κοιμάται βαθεια και η μερα τον Τόλια περιμενει…

Ποντικός

Ντυμενος στην τριχα, στα πιο καλα ξενοδοχεια.
Χιλτον συνηθως και Μεγαλη Βρετανία.
Εκλεινε δωματιο. Ηταν πελατης ευγενικος.
«Νοιαζονταν» και για τους αλλους ενοικους. Ηταν… τρυφερος.
Μολις εβγαιναν αυτοι από το δωματιο, γίνονταν… ποντικος.
Πηδαγε από μπαλκονι σε μπαλκονι. Αιλουρος σωστος.
Επαιρνε ό,τι εβρισκε, και γινονταν… καπνος.

Κλέφτης βορείων προαστίων

Πολλοι πηγαιναν σε βιλλες και σε σπιτια καλα.
Ο Αποστολης, πηγαινε… στα καλύτερα.
Ένα χαλικακι στην πορτα πετουσε από μακρια. Στην αρχη μικρο.
Μετα λιγο πιο μεγαλο. Χτυπημα πιο τολμηρο.
Αν ηταν μεσα ο ιδιοκτητης, εφευγε διχως να χασει καιρο.
Αν δεν ηταν, κακο δικο του ηταν αυτό.
Σε μια βιλλα, το χιλια εννιακοσια εβδομηντα οκτω,
αν θυμαμαι οσα μου ειπε καλα και δεν κανω λαθος σε αυτό,
βρηκε μεσα τριαντα εκατομμύρια δραχμες σε μετρητα.
Δεκα γκαρσονιερες αγοραζες τοτε με αυτά.

Ο Αποστολης την άλλη μερα στο μπαρ στην Ομονοια παει.
Το κοριτσι που δουλευε εκει ζηταει.
Την γουσταρε ο Αποστολης. Αυτή στα αστεια τον ελεγε κακούργο.
Την άλλη μερα ηταν οι δυο τους στο Αμβουργο.
Σε ένα χρονο, φαγαν όλα τα λεφτά.
Και ο Τολιας, αρχισε εκει, τα κολπα τα δικα του, τα παλια.
Όμως δυστυχως, τον πιασαν στην πρωτη του εκει δουλεια.
Ένα χρονο εκανε στο Αμβουργο. Στα λευκα κελια.

Συνολικα χρόνια δεκα εφτα εβγαλε, για όλα αυτα στη φυλακη.
Κλεφτης. Διαρηκτης. Και οπου αλλου τον πηγαινε η ζωη.
Τις ηξερε ολες τις φυλακές καλα.
Αλικαρνασσό. Κέρκυρα. Ναυπλιο πιο παλια.

Στις πορειες τις αναρχικες παντα παρον. Παντα εκει.
Με έναν δικο του τροπο, τον παλιο. Όχι από σκέψη αναρχικη.
Κατι σαν να ημασταν η οικογενεια του η μεγαλη.
Δεν του πολυάρεσαν οι «λαϊκοί». Παντα ελεγε γι'αυτους: Οι αλλοι.

Ποδοσφαιρακι στο Νοζοτρος, σε πρωτάθλημα.
Το ηξερε καλα. Ηταν της φυλακης το αθλημα.
Δυαδες παιζαμε. Το ταιρι του λιγοτερο καλο.
Εχασε. Το πρωταθλημα, μαζι με τον Νικο τον περιστεριωτη, το πηρα εγω.
Όταν ειχε κονομησει, κερνουσε μαζι τρια- τεσσερα ποτα.
Να εχει… καβατζα για τα βράδια τα δικα του χωρις λεφτα.
Επεστρεφε παντα, τα χρεη όταν ζητουσε δανεικα.
Αξιοπρεπης και κυριος σε όλα αυτά.

Κανενας για τον Τολια τραγουδι δεν θα γραψει.
Και δεν ξερω αν βρεθηκε κανενας όταν πεθανε να τον κλαψει.
Αλλα δεν τον νοιάζει. Παντα ηταν μονάχος.
Μαλλον όχι ακριβως. Ειχε να τον συντροφευει το δικο του παθος.

Σας δινω τωρα φιλοι αμεσως τραγουδακι.
Παλι τον φιλο Μπόμπ, πειραξα λιγακι.
Μην του πειτε τιποτα αν τον πετυχετε πουθενα,

γιατι ποιος τον ακουει. Θα μου ζαλισει τα… αυτια.
Θα μπορουσε να ηταν και για τον Αποστολη το τραγουδι αυτό.
Αυτά από μενα. Το ενιωθα χρεος καιρο τωρα ολο αυτό.

Για τον Λευτέρη που έγινε φονιάς
(Bob Dylan: Ballad of Donald White)

Για τον Λευτέρη που έγινε φονιάς
μια νύχτα που την πλάκωνε ο χιονιάς
και όλη του η ζωή ήταν ένα λάθος,
ένα τραγούδι θα σας πω, με πάθος.

Από μικρός τα γράμματα δεν τα έπαιρνε καθόλου,
αλλά τα χέρια του λες και ήταν του διαβόλου.
Ήταν ο πιο καπάτσος στις κλεψιές,
και γρήγορα τον κλείσανε στις φυλακές.

Αυτοί που γνώρισε μεσ’ τα κελιά,
ταίριαξαν με τα δικά του τα μυαλά.
Κι όταν για λίγο βγήκε από τη φυλακή,
δεν γίνονταν αλλιώς, και ξαναγύρισε εκεί.

Μάνα, πατέρα δεν είχε ποτέ του γνωρίσει.
Ούτε και φίλους απ’ το σχολειό είχε κρατήσει.
Τα κορίτσια μακριά από αυτόν ήταν πάντα,
μην τα δουν και τα στιγματίσουν για πάντα.

Τώρα σαπίζει πάλι μες στη φυλακή,
και ούτε που θέλει να βγει ποτέ από εκεί.
Όμως αυτοί που από μικροί κάνουν λάθος βήματα,
είναι άραγε εχθροί της κοινωνίας ή μήπως θύματα;

Αυτό μονάχα το ερώτημα ήθελα να κάνω.
Μια σκέψη -συγχωρήστε με- μονάχα παραπάνω.
Άραγε πιάσατε το νόημα των όσων είπα,
ή μήπως πάλι έκανα στο νερό μια τρύπα;

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια.

(1) Αβανταδόρος: Αυτος που είναι διπλα στον παπατζη και ειτε

κανει ότι παιζει και αυτος, ειτε απλα μιλαει στους αλλους, προτρεποντας τους να παιξουν.
(2) Θύμα: Περαστικος που καλειται να παιξει και… να χασει.
(3) Κυρίζι: Περαστικος, που δυνατα φωναζει ότι είναι στημενο το κολπο και χαλαει την δουλεια. Από το… κύριος, ειρωνικα.
(4)Τσιλιαδόρος: Εχει το νου του μην πλακωσουν μπατσοι, και φωναζει να την κοπανησουν.

nikos1789@gmail.com